

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 67/05-45

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. októbra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Alexandra Bröstla o sťažnosti A., a. s., B., zastúpenej advokátkou Mgr. M. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 65/00 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 180/03 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A., a. s., B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 180/03 porušené bolo.

2. Základné právo A., a. s., B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 65/00 porušené nebolo.

3. Krajskému súdu v Trnave prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 180/03 konal bez zbytočných priet'ahov.

4. A., a. s., B. priznáva finančné zadost'učinenie 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť A., a. s., B. trovy právneho zastúpenia 11 070 Sk (slovom jedenásťtisíc sedemdesiat slovenských korún) na účet advokátky Mgr. M. K., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. júla 2004 doručené podanie A., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., B., označené ako „*Sťažnosť pre porušovanie čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka namieta zbytočné priet'ahy v konaní Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 8 C 65/00 a v konaní Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) vedenom pod sp. zn. 10 Co 180/03 vo veci zaplataenia dlžného nájomného z prenajímaného nebytového priestoru.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uviedla:

„Dňa 4. 6. 1999 podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne sťažovateľ na Okresný súd v Banskej Bystrici žalobu, ktorou začal súdne konanie, v súčasnosti vedené na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 8 C 65/00 a na Krajskom súde v Trnave pod spisovou značkou 10 Co 180/03 vo veci sťažovateľa ako navrhovateľa proti Živnostenskej strane Slovenskej republiky ako odporcovi o zaplataenie 110.310,50 Sk.

Napriek tomu, že od podania žaloby uplynulo už viac ako päť kalendárnych rokov, vo veci doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

Dňa 27. 3. 2000 bol spis z Okresného súdu Banská Bystrica z dôvodu miestnej príslušnosti odstúpený na Okresný súd Trnava. Na OS Trnava bolo po dvoch žiadostiach zo strany právneho zástupcu sťažovateľa o vytýčenie pojednávania zo dňa 10. 8. 2000 a zo dňa 15. 11. 2000, vytýčené pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 15. 10. 2001. Na tomto pojednávaní bol vytýčený termín ďalšieho pojednávania, a to 4. 12. 2001. Následne však bolo sťažovateľovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu písomne zo strany OS Trnava oznámené, že termín pojednávania sa odročuje z dôvodu dlhodobej PN predsedníčky senátu na termín 7. 2. 2002. Na tomto pojednávaní bol vytýčený termín ďalšieho pojednávania, a to 8. 4. 2002. Na pojednávaní konanom dňa 8. 4. 2002 OS Trnava vo veci rozhodol. Voči rozsudku, ktorého písomné vyhotovenie bolo na poštovú prepravu podané dňa 4. 6. 2002, t. j. po uplynutí 30-dňovej lehoty stanovenej § 158 ods. 3) O. s. p., podal sťažovateľ ako navrhovateľ na Krajský súd Trnava prostredníctvom Okresného súdu Trnava dňa 17. 6. 2002, odvolanie. Keďže KS Trnava vo veci nekonal, bola mu zo strany právneho zástupcu sťažovateľa dňa 12. 2. 2003, dňa 22. 4. 2003 a dňa 22. 8. 2003 zasielaná žiadosť o konanie vo veci. Na poslednú žiadosť zaslal právnenému zástupcovi sťažovateľa odpoveď OS Trnava s tým, že vo veci bolo už na KS Trnava rozhodnuté, spis bol vrátený na doplnenie na OS Trnava a dňa 30. 7. 2003 opäť postúpený na KS Trnava. Žiadne rozhodnutie KS Trnava vo veci však sťažovateľovi zaslané nebolo. Keďže KS Trnava vo veci ďalej nekonal, bola zo strany sťažovateľa dňa 7. 11. 2003 podaná predsedovi KS Trnava sťažnosť na prieťahy v konaní na sudcu KS Trnava, ktorému bola predmetná vec pridelená. Dňa 5. 12. 2003 bola sťažovateľovi doručená odpoveď predsedu KS Trnava, v ktorej bolo potvrdené, že sťažnosť sťažovateľa je čiastočne opodstatnená. Keďže sa vo veci naďalej nekonalo, podal sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 30. 3. 2004 opätovne žiadosť o konanie vo veci. Zrejme na základe tejto žiadosti vytýčil KS Trnava vo veci pojednávanie, a to na deň 12. 5. 2004. Dva dni pred vytýčeným termínom pojednávania, t. j. 10. 5. 2004 bolo sťažovateľovi i právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené upovedomenie o nekonaní pojednávania z dôvodu PN predsedu senátu. Nový termín pojednávania napriek žiadosti o vytýčenie pojednávania, zasielanej právnym zástupcom sťažovateľa na KS Trnava dňa 2. 6. 2004, nebol do dnešného dňa vytýčený.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1) Krajský súd Trnava a Okresný súd Trnava v konaní vedenom na OS Trnava pod č. 8 C 65/00, na KS Trnava pod č. 10 Co 180/03 porušili právo sťažovateľa na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2) Krajskému súdu Trnava a Okresnému súdu Trnava v konaní, vedenom na OS Trnava pod č. 8 C 65/00, na KS Trnava pod č. 10 Co 180/03 sa prikazuje konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

3) Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- Sk (jednotisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd Trnava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľka na výzvu ústavného súdu predložila 6. septembra 2004 splnomocnenie, ktoré spĺňalo náležitosti podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Advokátka JUDr. E. K. ďalej 8. februára 2005 ústavnému súdu oznámila, že ukončila zmluvu o poskytovaní právnej pomoci sťažovateľke, a teda odvolala svoje splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky pred ústavným súdom. Ústavný súd preto 11. februára 2005 sťažovateľku vyzval, aby si pre konanie pred ústavným súdom zvolila nového právneho zástupcu. Sťažovateľka predložila 25. februára 2005 ústavnému súdu splnomocnenie udelené advokátke Mgr. M. K.

Ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie uznesením č. k. II. ÚS 67/05-25 z 2. marca 2005.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, predsedníčku okresného súdu a predsedu krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na ústnom pojednávaní, a predsedníčku okresného súdu a predsedu krajského súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrili aj k sťažnosti.

Právna zástupkyňa sťažovateľky, predsedníčka okresného súdu a podpredsedníčka krajského súdu oznámili ústavnému súdu, že netrujú na ústnom pojednávaní.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti okrem iného uviedla:

„... Konanie v predmetnej veci sa predlžovalo v dôsledku nejasností ohľadom právneho zastupovania žalobkyne, predlžovalo sa vznesením námietky zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Trnave, ktorý vo veci konal. Spisový materiál sa nachádza dlhšiu dobu mimo Okresného súdu Trnava. Vo veci konal prvostupňový súd priebežne s ohľadom na personálny stav tunajšieho súdu v predmetnom období...“

Podpredsedníčka krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti uviedla:

„Predmetná vec bola v dôsledku odvolania tunajšiemu súdu predložená dňa 30. 7. 2003 a bola pridelená v senáte 10 Co sudcovi - spravodajcovi a zároveň predsedovi senátu JUDr. P. M.

Tento sudca bola opakovane dlhodobo práceneschopný, od nápadu veci v roku 2003 od 30. 9. do 10. 10. a v roku 2004 od 4. 5. do 28. 9.

JUDr. P. M. v novembri 2003 oznámil predsedovi tunajšieho súdu, že vo veci sa cíti byť zaujatý z dôvodu, že účastník (sťažovateľ) podal proti nemu sťažnosť, v ktorej ho obvinil z prietahov v konaní. Keďže predseda tunajšieho súdu dôvody uvádzané sudcom nepovažoval za dôvody na jeho vylúčenie z konania, podaním zo dňa 2. 12. 2003 vec predložil na rozhodnutie o námietke zaujatosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd uznesením doručeným tunajšiemu súdu dňa 21. 1. 2004 rozhodol, že JUDr. P. M. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Vzhľadom na nečinnosť menovaného sudcu vo viacerých veciach boli proti nemu začaté dve disciplinárne konania. V dôsledku toho mu bol dňom 11. 6. 2004 Ministrom spravodlivosti pozastavený výkon funkcie sudcu. Následne sa JUDr. P. M. vzdal funkcie sudcu a táto mu zanikla s účinnosťou k 31. 10. 2004.

Opatreniami predsedu tunajšieho súdu došlo najskôr k prerozdeleniu vecí menovaného sudcu medzi ostatných členov senátu 10 Co a následne bol pozastavený nápad do tohto senátu. Opatrením zo dňa 1. 10. 2004 boli nevybavené veci po JUDr. P. M.

prerozdelené všetkým senátom Krajského súdu v Trnave. Predmetná vec bola pridelená v senáte 11 Co sudkyňi JUDr. E. B. Tento senát prípisom zo dňa 31. 12. 2004 vrátil vec Okresnému súdu bez vydania rozhodnutia o odvolaní z dôvodu pochybností o zastúpení žalobkyne. Spis bol Okresnému súdu Trnava odoslaný dňa 10. 1. 2005.

Z uvedeného prehľadu je zrejmé, že dĺžka odvolacieho konania bola ovplyvnená čiastočne objektívnymi, čiastočne i subjektívnymi okolnosťami. Či v danej veci postupom Krajského súdu v Trnave došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ponechávame na úvahu ústavného súdu. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“, okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 65/00 a krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 180/03.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza „až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo

veci samej alebo k nastoleniu právnej istoty iným zákonom predvídaným spôsobom inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (a), správanie účastníka súdneho konania (b) a postup samotného súdu (c). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

1. Ústavný súd najprv preskúmal priebeh označeného konania na okresnom súde a dospel k záveru, že okresný súd konal na základe žaloby vo veci zaplataenia dlžného nájomného (pôvodne podanej 7. júna 1999 na Okresnom súde Banská Bystrica, a potom postúpenej okresnému súdu ako súdu miestne príslušnému) v období od 27. marca 2000 (prvé pojednávanie nariadené na 15. október 2001, druhé pojednávanie nariadené na 8. apríl 2002, keď okresný súd rozhodol vo veci samej). V čase podania sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu (sťažnosť bola doručená 12. júla 2004) v predmetnej veci konal o odvolaní sťažovateľky proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu odvolací súd (od 15. novembra 2002).

Po šiestich mesiacoch krajský súd vrátil spis okresnému súdu ako predčasne predložený, okresný súd však spis 30. júla 2003 opäť doručil krajskému súdu. Koncom roku 2004 bol spis opakovane vrátený okresnému súdu na odstránenie väd právneho zastúpenia sťažovateľky (odstránené 3. februára 2005).

Tieto skutočnosti ústavný súd zistil predovšetkým z vyžiadaného spisu, rovnako ako to, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (12. júl 2004) okresný súd vo veci nekonal (rozhodol o nej 18. apríla 2002). Okresný súd takto ani nemohol porušiť označené základné právo sťažovateľky na konanie bez zbytočných priet'ahov, pretože v tom čase už vo veci nekonal, pričom namietané porušovanie označeného práva už v tom čase netrvalo a uvedený súd odstránil stav právnej neistoty vo vzťahu k sťažovateľke.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 65/00 označené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nebolo porušené.

2. Podľa uvedených kritérií pre posúdenie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd ďalej preskúmal priebeh konania na krajskom súde.

a) Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého spisu zistil, že v odvolacom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 10 Co 180/03 ide o vec, ktorá patrí do štandardnej rozhodovacej agendy týchto súdov a nie je právne zložitá. Ústavný súd zdôrazňuje, že ide o odvolacie konanie, účelom ktorého je len preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, a preto sa odvolacie konanie spravidla končí po jednom pojednávaní. Vo vzťahu k tomu, že krajský súd viackrát vrátil spis okresnému súde, ústavný súd zistil, že išlo o odstránenie väd odvolania v súvislosti s úkonmi podľa § 209 a 210 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktoré bolo možné odstrániť jedným úkonom odvolacieho súdu.

b) Správanie sťažovateľky (jej právnej zástupkyne) možno hodnotiť ako aktívne a súčinnosť. Formálne nedostatky týkajúce sa jej právneho zastúpenia pritom súd mohol odstrániť v rámci prípravy pojednávania.

c) Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup krajského súdu vo veci sp. zn. 10 Co 180/03.

Krajskému súde bol 15. novembra 2002 doručený spis okresného súdu. Po šiestich mesiacoch krajský súd vrátil spis okresnému súde ako predčasne predložený z toho dôvodu, že rozsudok okresného súdu nebol doručený žalovanej v prvom rade. Okresný súd zistil, že

odporkyňa v prvom rade neexistuje a vec opätovne predložil krajskému súdu, ktorému bol doručený 30. júla 2003.

Sudca krajského súdu, ktorému bola vec pridelená, namietol svoju zaujatosť podľa § 15 ods. 1 OSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol 16. decembra 2003 tak, že zákonný sudca vo veci nie je vylúčený z jej prejednávania a rozhodovania.

Krajský súd nariadil termín pojednávania na 12. máj 2004. Žalovaná neprevzala predvolanie vzhľadom na to, že medzičasom zmenila svoje sídlo. Krajský súd požiadal opätovne o výpis z registra politických strán a zároveň zrušil pojednávanie. Následne bol 11. júna 2004 zákonnému sudcovi vo veci pozastavený výkon funkcie sudcu a opatrením predsedu krajského súdu boli jeho veci prerozdelené ostatným sudcom.

Sudkyňa, ktorej vec bola pridelená 31. júla 2004, do decembra 2004 nevykonala vo veci žiadny úkon. Ďalej poverila vyššiu súdnu úradníčku, aby zistila podmienky konania. Sudkyňa potom vrátila vec okresnému súdu, aby odstránil vady právneho zastúpenia sťažovateľky, pretože tá predložila len tzv. všeobecné splnomocnenie. Právna zástupkyňa sťažovateľky doručila 3. februára 2005 okresnému súdu splnomocnenie k danej veci.

Sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní krajského súdu uznal predseda tohto súdu v decembri 2003 ako čiastočne opodstatnenú.

Postup krajského súdu bol poznamenaný ako obdobia nečinnosti, tak aj neefektívnosťou konania v čase, keď tento súd vo veci konal. Napriek tomu, že sťažovateľka vzala žalobu voči odporkyňi v prvom rade späť, krajský súd ďalej doručoval písomnosti na jej adresu. Krajský súd pre neznalosť spisu ohľadne spät'vzatia veci zbytočne vrátil vec súdu prvého stupňa ako predčasne predloženú. Vady splnomocnenia právnej zástupkyne boli odstránené až po výzve krajského súdu, pričom však tento problém mohol súd vyriešiť postupom podľa § 43 alebo podľa § 114 OSP.

Po vyžiadaní spisu ústavným súdom bol tento spis opätovne vrátený 7. septembra 2005 krajskému súdu.

Ústavný súd so zreteľom na uvedené dôvody konštatoval, že krajský súd konal vo veci sp. zn. 10 Co 180/03 so zbytočnými priet'ahmi a ani po období takmer troch rokov od doručenia odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu neodstránil stav právnej neistoty sťažovateľky a vo veci nerozhodol. Týmto postupom súčasne porušil základné právo sťažovateľky na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

1. Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal krajskému súdu, aby konal bez zbytočných priet'ahov.

2. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľka požadovala priznanie finančného zadosťučinenia 100 000 Sk, pričom v tejto súvislosti uviedla:

„Sťažovateľ túto požiadavku odôvodňuje tým, že ide o konanie, predmetom ktorého je nárok na zaplatenie peňažnej sumy vo výške 110.310,50 Sk, túto sumu je nútený počas celého trvania súdneho konania viesť v účtovníctve, nemôže ju z účtovníctva vyradiť ani na základe toho, že mu nárok v súdnom konaní priznaný nebol, ani ako nevyžiteľnú pohľadávku, ani z dôvodu, že na základe právoplatného rozhodnutia súdu mu bude pohľadávka zo strany odporcu uhradená. Takýto stav je pre sťažovateľa neúnosný, spôsobuje mu trvalé problémy pri podnikateľskej činnosti.“

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dobu konania krajského súdu, berúc do úvahy konkrétne okolnosti a povahu prípadu, vrátane pozície sťažovateľky sprevádzanej pocitom neistoty, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti ústavný súd považoval priznanie sumy 30 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré vznikli právnej zástupkyňi sťažovateľky advokátke Mgr. M. K. a ktoré vyčíslil sumou 11 070 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16, § 22 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok roku 2003, ktorá bola 13 602 Sk (pre účely odmeny po 1. januári 2004). Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 540 Sk, po 140 Sk režijný paušál a 1 725 Sk daň z pridanej hodnoty.

Úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2005